

Že by mohly být filmové postupy ovlivněny zájmem básníků o obraz a o jistým způsobem objektivní ztvárnění vizuální zkušenosti, není žádným překvapením. O zájmu Hildy Doolittlové o kinematografii se ví málo; jde pouze o jeden aspekt jejího rozsáhlého díla, které François Bovier zkoumá poctivě a s přesností. Dozvídáme se tak, že H.D. projevovala velký zájem o filmovou produkční skupinu *Pool*, která fungovala v letech 1927–1933 jako mikroorganizace pro filmovou produkci a vydávání doprovodných děl. Slovo „skupina“ je třeba chápat spíše v přátelském než obchodním smyslu slova, *Pool* byla uzavřená společnost financovaná dcerou nejbohatšího loďaře Velké Británie v předválečných letech Winifred Ellermanovou, známou pod pseudonymem Bryher, která byla také dlouhou dobu družkou Hildy Doolittlové. Členové *Poolu* se věnovali umělecké tvorbě mezi sebou a pro sebe, vzdáleni od materiálních či ekonomických potřeb – film byl tehdy uměním novým, které ještě neukázalo všechny své možnosti, a proto mohlo ještě *in statu nascendi* poutat pozornost avantgardních básníků. Hilda Doolittlová tak v té době napsala různé teoretické texty, které se nezabývají ani tak myšlenkou jednoty technických prostředků, která pojí kinematografii a poezii, ale spíše společnou vůlí tvořit avantgardní dílo, a v nichž hraje významnou roli myšlenka, že každý tvůrčí čin má vizionářský a intuitivní dosah.

Přeloženo od začátku druhého odstavce na s. 112 po slova "une portée visionnaire et intuitive".